

בש"פ 1118/20 - יהודה גטה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1118/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: יהודה גטה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד במ"ת 60569-08-19 מיום 22.1.2020, שניתנה על ידי כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל

תאריך הישיבה: כ"א בשבט התש"ף (16.2.2020)

בשם העורר: עו"ד מירי כהן

בשם המשיבה: עו"ד ורד חלאוה

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' דרויאן-גמליאל) במ"ת 60569-08-19 מיום 22.1.2020, שבה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו 3 עבירות של הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ב-3 אישומים שונים.

בקצרה ייאמר כי על פי המתואר בכתב האישום, בשני מועדים שונים בשנים 2018-2019 גמלה בליבו של העורר החלטה להצית כלי רכב השייכים לשוטרים. בעקבות זאת, הצית העורר במספר הזדמנויות 3 כלי רכב של שוטרים, אשר חנו באותה עת בלב שכונת מגורים ובסמוך לצמחייה. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו לכלי הרכב נזקים כבדים, וחלק מהשוטרים ובני משפחותיהם שרכבם הוצת חשו מאוימים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגדו, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, וכי נשקפת ממנו מסוכנות המקימה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (להלן: חוק המעצרים). זאת, בין היתר נוכח חומרת המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ועברו הפלילי הכולל בין היתר הרשעות בעבירות רכוש ופריצה.

4. ביום 30.10.2019 הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של העורר, תוך שצוין כי הלה הסכים לדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו, ונקבע כי קמה עילת מעצר מכוח מסוכנות בעניינו.

5. לבית המשפט המחוזי הוגשו מספר תסקירי מעצר בעניינו של העורר.

עיון בתסקירים מעלה כי העורר מנהל אורח חיים שאינו יציב המאופיין בין היתר ב"פריצת גבולות מתמדת", וכי הוא משתמש באופן אינטנסיבי ותדיר בסמים.

עוד צוין כי יכולותיו הרגשיות והקוגניטיביות של העורר "מוגבלות ודלות"; כי קיימת רמת סיכון בינונית שיבצע עבירות אלימות ובעתיד ברמת חומרה בינונית; וכי בעבר נעשו שני ניסיונות לשלב אותו במסגרות טיפוליות בשירות המבחן, אך אלו לא צלחו נוכח העדר שיתוף פעולה מצידו.

לאור האמור, ובהתחשב בכך שהעורר ביטא "מוטיבציה ראשונית" להשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן על השתלבותו במסגרת קהילה לטיפול בהתמכרויות לצעירים "אפיק-מלכישוע".

6. ביום 22.1.2020 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, תוך שנקבע כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר בחלופת המעצר שהוצעה על ידי שירות המבחן.

צוין כי המסוכנות הנשקפת מהעורר נלמדת מחומרת המעשים המיוחסים לו, ובכללם הצתת מספר כלי רכב של שוטרים; מעברו הפלילי; ומקווי אישיותו וניסיון העבר שלו במסגרות טיפוליות, כפי שאלו תוארו בתסקירי המעצר שנערכו בעניינו. בהקשר אחרון זה הודגש כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם "המידע המובא בגוף התסקירים".

נוסף על כך, הודגש כי העורר הביע "מוטיבציה ראשונית" בלבד להשתלבות בהליך טיפולי, וכי בנסיבות העניין אין בכך כדי להצדיק את שחרורו לחלופת מעצר טיפולית.

7. מכאן הערר שלפניי, שבו נטען כי יש להורות על שחרור העורר לחלופת מעצר בקהילה לטיפול בהתמכרויות לצעירים "אפיק-מלכישוע".

בנימוקי הערר טען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי משקבע כי אין בכוחה של חלופת מעצר כלשהי כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר.

לצד זאת, בדיון שנערך לפניי התמקדה באת-כוחו של העורר בטענה כי חלופת המעצר שהוצעה על ידי שירות המבחן נותנת מענה הולם למסוכנות הנשקפת ממנו.

לשיטתה, המלצתו החיובית של שירות המבחן; קביעותיו כי רמת הסיכון שיבצע עבירות אלימות בעתיד היא בינונית, וכי הוא מביע ראשית מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי; ואף נסיבותיו האישיות, ובהן גילו הצעיר ויכולותיו האישיות והקוגניטיביות- כל אלה מלמדים כי להורות על שחרור העורר לחלופת המעצר שהוצעה.

8. מנגד, באת כוח המשיבה טענה כי יש לדחות את הערר. לשיטתה, אין בחלופת המעצר שהוצעה כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת מהעורר, וזאת לנוכח חומרת המעשים שיוחסו לו בכתב האישום, עברו הפלילי, וכן לאור תוכנם השלילי של תסקירי המעצר שהוגשו בעניינו.

דיון והכרעה

9. דין הערר להידחות.

10. אני סבור כי המסוכנות הנשקפת מהעורר אינה מבוטלת כלל ועיקר, ואין בחלופת המעצר שהוצעה כדי לאיין אותה.

כמתואר לעיל, העורר פעל לאורך תקופה ממושכת בצורה שיטתית על מנת לפגוע ברכושם של שוטרים. במספר הזדמנויות שונות הצית העורר 3 כלי רכב של שוטרים, אשר חנו בלב שכונת מגורים, בסמיכות לצמחייה שגדלה במקום, ולצד כלי רכבים נוספים שחנו באזור.

על כך יש להוסיף את עברו הפלילי של העורר, אשר לפי החלטת בית המשפט המחוזי כולל בין היתר הרשעות בגין עבירות רכוש, פריצה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

זאת ועוד, בתסקירי המעצר שהוגשו בעניינו של העורר צוין כי קיימת רמת סיכון בינונית להישנות ביצוע עבירות
עמוד 3

אלימות בחומרה בינונית על ידו; כי אורח חייו מאופיין ב"פריצת גבולות מתמדת"; וכי בעברנערכו מספר ניסיונות לשלב אותו בקבוצות טיפוליות שונות שכשלו עקב התנהלותו במהלך הטיפול.

11. אומנם, שירות המבחן בא בסופו של יום בהמלצה לשחרורו של העורר לחלופת מעצר. עם זאת, בהתחשב בהלכה הפסוקה ולפיה אין בהמלצת שירות המבחן כדי להחליף את שיקול הדעת המסור לבית המשפט בהחלטותיו, כמו גם בתוכנם השלילי של התסקירים שהוגשו ובמסוכנות הנשקפת מהעורר - איני סבור כי יש לאמץ את המלצתו במקרה שלפנינו (וראו בש"פ 6177/19 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 (3.10.2019)).

12. ואחרון, יש לדחות את הטענה כי הנכונות שהביע העורר להשתלבות בהליך טיפולי מצדיקה את שחרורו לחלופת המעצר המוצעת.

כידוע, ככלל השלב הנכון לבחינת התאמתו של נאשם לשילוב בקהילה טיפולית הוא מועד גזר הדין, ובמקרים חריגים בלבד יש לבחון אפשרות זו עוד בשלב המעצר(בש"פ 7900/19 חאסקיה נ' מדינת ישראל (2.12.2019)).

במקרה דנן, כעולה מתסקירי המעצר שהוגשו, העורר הביע מוטיבציה ראשונית בלבד להשתלבות בהליך שיקומי, ובשים לב למסוכנות הנשקפת ממנו, איני סבור כי עניינו בא בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים את השתלבותו בקהילה טיפולית עוד בשלב המעצר.

13. לנוכח כל האמור - הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב בשבט התש"פ (17.2.2020).

ש ו פ ט